

வெரிய புராணத்தில் பக்தி

Devotional Norms (*Bakthi*) Depicted In Periyapuram Text

அகல்யா தர்மலிங்கம் / Aghalya Darmalingam¹
தர்மலிங்கம் நடராசன் / Dr.Darmalingam Nadarajan²

Abstract

The text *Periyapuram* is saturated with contents in relevance to Tamil saivite religion, language, way of life, rituals, culture, norms, history and etc. Saivism school of thoughts promote the text *Periyapuram* as the history of testimonies of those who practiced saivism and attained soul liberation aka. *Anainthor Thanmai*. Every history of the saints showcases the devotional norms, *bakthi* as the path to attain soul liberation. Thus, the aim of this study is to define the devotional norm *bakthi* according to Shekilar and to observe how *bakthi* was exercised by 63 saints in text *Periyapuram*. Shekilar states, *Bakthi* is when one shows another, unconditional love without any expectation in return. Besides, exponent classifies three main types of *bakthi* demonstrated by saints such as one participating in temple service, actively conducting liturgy and being devoted to His devotees. These three major types of *bakthi* are also known by terms such as *Guru*, *Lingga*, *Sanggamam* among the celestial text of Saivism school of thoughts. This study uses hermeneutics approach and library studies to extract the findings

Date of submission: 2020-11-08
Date of acceptance: 2020-11-25
Date of Publication: 2020-12-10
Corresponding author's Name:
Aghalya Darmalingam
Email: agalyadarma@gmail.com

Key Words: Periyapuram, devotion, Bhakthi, Shekilar, Guru, Lingga, Sanggamam.

முன்னுரை

ஈசனுக்கு அன்பிலார் அடியவர்க்கன்பிலார், எவ்வுயிர்க்கும் அன்பிலார் தமக்கும் அன்பிலார்” என்று சிவஞான சித்தியார் குறிப்பிடுகின்றது (சிவஞான சித்தியார். அதிகரணம் 2, பா.323). அன்பையே நடு நாடியாகக் கொண்டு சைவ சமயக் கொள்கையின்படி வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து சிவபெருமானின் திருவடிப்பேறுக்கு ஆளாகிய மெய்யடியார்களின் வாழ்க்கையைப் பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட அன்னைத் தமிழில் கவினுற விவரித்துக் கூறுவது தெய்வச் சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணம் எனும் பெரியபுராணம். “உலகெலாம்” என்று தில்லைக்கூத்தன் அடி எடுத்துக் கொடுக்க,

இரண்டு காண்டங்களாகப் பதின்மூன்று சருக்கங்களாக 4286 பாடல்களால் ஆகியது இச்சைவ பெட்டகம். இச்சைவப் பெட்டகத்தில் பக்தி எனும் தலைப்பில் செய்திகளைக் காண்பதற்கு முன் பக்தி என்றால் என்ன என்பதை முதலில் காண்போம். பக்தி என்பது அன்பு, ஒழுக்கம், தொண்டு, நம்பிக்கை, பற்று, வழிபாடு, கடவுள் அன்பு என்னும் பொருள்களைத் தருகின்றது (Tamil Lexicon, 1982). இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெரியபுராணத்தில் இத்தகைய கூறுகள் எவ்வாறு இருக்கின்றன என்பதனைத் தொடர்ந்து சிந்திப்போம்.

ஆய்வு முன்னோடிகள் (Literature Review)

பெரியபுராணத்தை பலரும் பல்வேறு

¹The author is a master's research scholar in the Department of Indian Studies, University Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. agalyadarma@gmail.com

²The author is a Teacher in Sekolah Menengah Kebangsaan Seksyen 1, Bandar Kinrara, Malaysia. darmamsnk@yahoo.com

கோணத்தில் ஆய்வு செய்திருக்கின்றார்கள். பெரியபுராணத்தில் நால்வகை நெறி (Gurulakshmi, 2001, p.119), சுந்தரர் காதல் நெறி (Thanasekaran, 2001, p.347), பெரியபுராணத்தில் அடியார் தொண்டு (Muthulaskmi, 2001, p.566) போன்ற பல தலைப்புகள் பக்தியை ஓட்டிய பல்வேறு கூறுகளை விலக்குகின்றன. குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆய்வு நோக்குகள் யாவும் அடியார்களின் பக்தி திறத்தையே பதிவு செய்வதாய் காணப்படுகின்றது. பக்தி என்பது இவ்வனைத்து பகுதிகளுக்கும் முதுகெலும்பாகத் திகழ்வதனால் பக்தி மற்றும் அவைகளின் வகைகளைக் கண்டறிதல் அத்தியாவசியமாகின்றது. ஆகவே, இந்த ஆய்வுகளை முன்னோடியாக வைத்துக்கொண்டு பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பக்தி தொடர்பான செய்திகளை இந்த ஆய்வு தொகுக்கின்றது.

ஆய்வின் சிக்கல்

தமிழர்களிடத்தேயும் சைவ சமய உலகிலும் பெரியபுராணம் எனும் நூல் தமிழர்களின் சமயத்தையும், பண்பாட்டையும், வாழ்வியல் கூறுகளையும் எடுத்து இயம்பும் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றது. தவிர 12ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் அன்றும் அதற்கு முன்னும் வாழ்ந்து வீட்டின்பத்தைப் பெற்ற அனைந்தோரின் வரலாற்றை உள்ளடக்கியதாகவும் உள்ளது. இதனாலேயே, இந்நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பலரும் மொழி இயல், இசை, மக்கள் மரபு, இறை கொள்கை எனப் பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்வுகள் மேற்கொண்ட வண்ணமே உள்ளனர். பெரியபுராணத்தில் சைவ சமய நெறியின் வழி வாழ்ந்து, சென்று அடைதற்கரிய வீட்டின்பத்தை எய்திய அறுபத்து மூவருமே பக்திநெறியைப் பின்பற்றி உள்ளனர். பக்தி என்றால் என்ன? அதனைச் செயல்படுத்தும் முறையாது? பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்ற நாயன்மார்கள் எப்படித் தங்களது பக்தியினைக் காண்பித்திருக்கின்றார்கள் என்கின்ற செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறும் கட்டமைக்கப்பட்ட ஆய்வு காண்பதற்கு அரிதாகவே உள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

A. பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிட்ட பக்தி என்பது யாது என்பதனைக் கண்டறிதல்.

B. நாயன்மார்கள் எவ்வாறு பக்தி திறத்தில் நின்றிருக்கின்றனர் என்பதை ஆராய்ந்து பதிவிடல்.

பெரிய புராணத்தில் பக்தி

கைமாறு கருதாமல் அன்பு செய்வதையே உண்மையான அன்பு அல்லது உண்மையான பக்தி என்பதனை நாயன்மார்கள் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதனை,

“கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்,
ஓடும் செம்பொன்னும் ஓக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் சும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்”
(திருக்கூட்டச் சிறப்பு பா.8)

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார். பெரியபுராணம் காட்டும் அடியார்கள் இறைவனை வழிபடுவதால் ஏற்படுகின்ற அன்பின் காரணமாக மேலும் மேலும் அவனை வழிபடுவதையே தங்களுடைய மூச்சாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதனைக் குறிப்பிடுவார். அந்த அடிப்படையில் பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடப் பெறுகின்ற அடியார்கள் மூன்று நிலைகளில் எம்பெருமானுக்கு அன்பு செய்கின்ற வழியைக் கடைபிடித்திருக்கிறார்கள் என்பதனை அறியலாம்.

முதலாவதாகப் பெருமான் உறைகின்ற திருக்கோயில்களில் பணி செய்வதையும் அடுத்து கருவறையில் வீற்று இருக்கின்ற பெருமான் திருவடிவங்களுக்கு அன்பு செய்வதையும் தங்கள் மூச்சாக கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். இரண்டாவதாகப் பெருமானால் ஆட்கொள்ளப் பெற்று, அரிய அருள் நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்தி உயிர்களின் அறியாமையைப் போக்குகின்ற உண்மை ஆசான்களை வணங்குவது இறைவனை வணங்குவதற்கு நிகராகும் என்று எண்ணி அவர்களிடத்தில் அன்பு அல்லது பக்தி செய்திருக்கின்றார்கள். மூன்றாவதாக

இறைவன் உறைகின்ற அடியார்களை நடமாடும் சிவமாகக் கருதி அவர்கள் இடத்திலே அன்பு காட்டும் அடியார் தொண்டினைப் பெருமானை வழிபடுவதற்கு நிகராக நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். குரு, இலிங்க, சங்கம வழிபாடு எனும் இம்மூன்று நிலைகளே பெரியபுராணத்தின் பக்தி வெளிப்பாட்டினை உணர்த்துவதாக உள்ளது.

பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடப்பெறும் இம்மூன்று வகையான அன்பு வெளிப்படு நிலைகளில் முதலில் அடியார்கள் எப்படித் திருக்கோயில் திருப்பணியின் வழியாகவும் திருக்கோயிலில் இருக்கின்ற பெருமானுக்குச் செய்கின்ற திருப்பணியின் வழியாகவும் தங்களுடைய அன்பின் வெளிப்பாட்டினைக் காட்டினார்கள் என்பதனைக் காண்போம்.

உண்மையான அன்பிற்கே பெருமான் வெளிப்படுவான் என்கின்ற செய்தியினை,

“என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டு
பொன்போல் எரியில் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போடு உருகி அகம் குழைந்தார்க்கன்றி
என்பொன் மணியினை எய்தஒண்ணாதே”
(திருமந்திரம்: 259)

என்று திருமூலர் குறிப்பிடுவார். உண்மையான இறை அன்பிற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்த கண்ணப்ப நாயனாருடைய பக்தியைக் “கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின், என் அப்பன் எம் ஒப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி”, என்று மணிவாசகப் பெருமான் கண்ணப்பரின் பக்தித் திறத்தைக் குறிப்பிடுவார் (திருக்கோத்தும்பி:

பா.4). அன்பின் பிழம்பாய்த் தோன்றிய கண்ணப்பரின் ஈடு இணையற்ற பக்தியினை,

“அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல்
அன்புஎன்றும்

அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமைஅறியும்
அறிவுஎன்றும்

அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய
வாம்என்றும்

அவனுடைய நிலை இவ்வாறு அறிநீ”

என்று அருள் செய்வார்”

(கண்ணப்ப நா. புரா. பா. 156)

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெருமானுக்குத் திருவமுது படைக்கின்ற திருப்பணியைத் தவறாமல் செய்து வந்த அரிவாள் தாய நாயனார் பல நாட்கள் உணவு உண்ணாமல் தன் தலைமீது தாங்கிச் சென்ற திருவமுதிற்கான பொருட்களான மாவடு, செங்கீரை, செந்நெல் அரிசி போன்றவை நில வெடிப்பில் விழுந்து சிதறியதைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் தன்னுடைய கழுத்தினை அரிவாளால் அரியத் துணிந்த அரிவாள் தாய நாயனாரின் அன்பினைக் கண்டு நில வெடிப்பிலிருந்து மாவடு உண்ணும் ஒலியும் பெருமானின் திருக்கையும் வெளிப்பட்ட அருட் செயலினைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார் (அரிவாட்டாயர் புரா.பா.18).

பெருமானுக்குச் சந்தனக்காப்பு இடுவதற்குச் சந்தனக்கட்டைக் கிட்டாமல் போனதால் தன்னுடைய முழங்கையைச் சந்தனக் கட்டைக்கு ஈடாகச் சந்தனக் கல்லிலே தோல், தசை, நரம்பு, குருதி வெளிப்பட வைத்துத் தேய்த்துத் தன் அன்பினை வெளிப்படுத்திய மூர்த்தி நாயனாரைத் தெய்வச் சேக்கிழார் நமக்குக் காட்டுகின்றார். சிவபெருமானிடத்திலே கொண்டிருந்த பேரன்பின் காரணமாகச் சிவபெருமானைப் பழித்துப் பேசியவர்களுடைய நாக்கினைக் குறடினால் பிடித்து இழுத்து வாளினால் துணித்த சத்தி நாயனாரின் அன்பினை,

“தீங்கு சொற்ற திருவிலர் நாவினை,
வாங்க வாங்கு தண்டாயத்தினால்வலித்
தாங்கயிற் கத்தியால் அரிந்து அன்புடன்,
ஓங்கு சீர் திருத்தொண்டின் உயர்ந்தனர்”
(சத்தி நாயனார் புர. பா. 4)

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார். உண்மையான அன்பினால் மட்டுமே இறைவனை அடைய இயலும் எனும் கருத்தினை,

“உள்ளம் உள்கலந்து ஏத்தவல்லார்க்கு அலால்
கள்ளம் உள்ளவருக்கு அருள்வான் அலன்
வெள்ளமும் அரவும் விரவும் சடை
வள்ளலாகிய வான்மியூர் ஈசனே”

(திருமுறை 5:82:4)

என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் குறிப்பிடுவார். இத்தகைய உண்மையான உள்ளன்பினால் இறைவனை உள்ளம் உள்கித் திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று நாயன்மார்கள் நெக்குருகிப் பாடியமையைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார். தில்லைத் திருக்கோயிலில் பொதுவில் கூத்து இயற்றும் பெருமானைக் கண்டு வழிபட்டு இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்த சுந்தரர் பெருமான் அன்பின் மேலீட்டால்,

“தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்றன்
திருநடம் கும்பிடப் பெற்று

மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாலிதாம் இன்பம் ஆம்” என்று

கண்ணில் ஆனந்த அருவிநீர் சொரியக்
கைம்மலர் உச்சிமேல் குவித்துப்

பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்
பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்”

(தடுத்தாட்கொண்ட புரா. பா.107)

என்று நெக்குருகிப் பாடியதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார். உயிர் கொல்லாமை எனும் உயரிய கொள்கையினைத் தங்கள் மூச்சாகக் கொண்டிருந்த சமணர்கள் திருநாவுக்கரசு அடிகளைக் கல்லோடு பிணைத்துக் கடலில் வீசிக் கொல்ல முனைந்த போது சிவபெருமானை அன்போடு எண்ணித் தூய தமிழ் மந்திரமான திருவைந்து எழுத்துத் திருப்பதிகத்தைத் திருநாவுக்கரசு பெருமான் அருளியதை,

“சொற்றுணை வேதியன்” என்னுந்
தூய்மொழி

நற்றமிழ் மாலையா “நமச்சி வாய” என்று

அற்றமுன் காக்கும் அஞ் செழுத்தை
அன்போடு

பற்றிய உணர்வினால் பதிகம் பாடினார்”

(திருநாவுக்கரசர் புரா. பா.126)

என்று குறிப்பிட்டுத் திருநாவுக்கரசு பெருமானின் பக்தியைத் தன் திருத்தலையின் மேல் வைத்துப் போற்றுவார் தெய்வச் சேக்கிழார். தன் பிஞ்சுக் கைகள் சிவக்கத் தாளமிட்டு, அன்பு ஊற்றெடுக்க, மைந்நிறைந்த மிடற்றானை, “மடையில் வாளை பாய” எனும் கலைப்பதிகத்தினைச் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம் சிவபெருமானால் அருளப் பெற்ற தமிழாசிரியர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளி, திருவைந்தெழுத்துப் எழுதப்பெற்ற செம்பொன் தாளம் பெற்றதனை,

“கையதனால் ஒத்தறுத்துப் பாடுதலுந்
கண்டருளிக் கருணை கூர்ந்த

செய்யசடை வானவர்தம் அஞ்செழுத்தும்
எழுதியநற் செம்பொற்றாளம்

ஐயரவர் திருவருளால் எடுத்தபா
டலுக்கிசைந்த அளவால் ஒத்த

வையமெலாம் உய்யவரு மறைச்சிறுவர்
கைத்தலத்து வந்த தன்றே”

(திருஞானசம்பந்தர் புரா. பா.103)

என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் பாதமலர்களைத் தன் தலைமேற்கொண்டு அவரின் திருத்தொண்டினைப் பரவுவார் தெய்வச் சேக்கிழார்.

“அம்மையே” என்று சிவபெருமானால் அழைக்கப்பட்ட பேறு கிட்டிய காரைக்கால் அம்மையின் அன்பினைக் குறிப்பிடும் தெய்வச் சேக்கிழார், பெருமான் அப்பெருமாட்டியிடம், “உமக்கு என்பால் வேண்டுவது என்ன?” என்று கேட்க, இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டும் என்று கேட்டு அருளியதை,

“இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின்
வேண்டு கின்றார்

“பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும்
பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்

மறவாமை வேண்டும்; இன்னும்
வேண்டுநான் மகிழ்ந்து பாடி

அறவா! நீ ஆடும் போதுன் அடியின் கீழிருக்க" என்றார்"

(காரைக்காலம்மையார் புரா.பா.60)

பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட தெய்வச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். பெருமானை உளமுருகப் பாடி அன்பு காட்டியவர்களைத் தொடர்ந்து இசையால் பெருமானுக்கு அன்பு செலுத்திய ஆனாய நாயனாரின் இறையன்பினைத் தெய்வச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். பொய்யன்பிற்கு எட்டாத பொதுவில் நடம்புரியும் ஐயனின் திருச்செவிக்கு நாயனாரின் குழல் இசை எட்டியது என்பதனை,

“மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைந்தஇசைக் குழலோசை

வையந்தன் னையும்நிறைத்து வானம்தன் வயமாக்கி

பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவில் நடம்புரியும்

ஐயன்றன் திருச்செவியின் அருகணையப் பெருகியதால்

(ஆனாய நாயனார் புரா. பா.37)

தெய்வச் சேக்கிழார் நினைவூட்டுகிறார்.

பெருமானிடத்து கொண்ட எல்லையற்ற அன்பினால் ஐம்பூதங்களும் அவற்றின் நிலையில் இருந்து தடுமாறினாலும் மாதொரு பாகனாரின் திருவடிகளை மறவாமல் ஓதும் அன்பின் உறைப்பில் நின்ற குற்றம் அற்ற குணப்பெருங் குன்றுகளாக விளங்கிய நாயன்மார்கள் அன்பினை முன்நிறுத்துவதற்குத் தெய்வச் சேக்கிழார்,பெருமானின் திருக்கோயில் மணம் நிறைந்ததாகப் பெருமானை வழிபடுவோர்க்கு மன அமைதியை அளிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தன்னுடைய மனைவியின் மங்கல நாளை விற்றுக் குங்கிலியம் வாங்கி புகைத்துப் பெருமானுக்கு அன்பு காட்டிய குங்குலியக்கலய நாயனாரின் அன்பைக் காட்டுகின்றார்.

கண்பார்வையற்ற குழலிலும் பெருமானுடைய திருக்கோயில் திருக்குளம் தூய்மையாக நீர் நிறைந்து இருக்க வேண்டும்

என்பதற்காகத் திருக்கோயில் குளத்தினைத் தூர் எடுத்த தண்டியடிகளின் அன்பினையும் பெருமானின் திருக்கோயிலில் அன்போடு விளக்கேற்றுவதற்கு எண்ணெய் கிட்டாத போது தன்னுடைய கழுத்தினை அரிந்து குருதியால் விளக்கினை ஏற்ற முயன்ற கலிய நாயனாரின் அன்பையும் சிவலிங்கத் திருமேனியின் மீது விழுந்த சிலந்தியை அன்போடு ஊதி விலக்கிய அன்பு மனைவியைத் தள்ளி வைத்த நீல நக்க நாயனாரின் அன்பையும் திருக்கோயிலின் பூ தொடுக்கின்ற மடத்தின் அருகில் கிடந்த ஒரு பூவினை எடுத்து முகர்ந்த குற்றத்திற்காகத் தன் மனைவி பட்டத்து அரசி என்றும் எண்ணாது அவரின் கையைத் துண்டித்த கழற்சிங்க நாயனாரின் அன்பினையும் தெய்வச் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் எனும் சைவப் பேழையின் நெடுகிலும் காட்டிச் செல்கின்றார்.

பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்; பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்

ஒருமையால் உலகை வெல்வார்! ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார்;

அருமையாம் நிலையில் நின்றார்; அன்பினில் இன்பம் ஆர்வார்

இருமையும் கடந்து நின்றார்; இவரை நீ அடைவாய்” என்று

(தடுத்தாட்கொண்ட புரா.பா.196)

என்று நாயன்மார்களின் ஒப்புமை சொல்ல இயலாத சிறப்பினையும் அன்பினையும் எடுத்துக்கூறும் தெய்வச் சேக்கிழார், நாயன்மார்களில் இறைவனிடத்து அன்பு காட்டியவர்களைத் தொடர்ந்து பெருமானால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற ஆசான்கள் இடத்துத் தங்களுடைய அன்பைக் காட்டிய பக்தி முறைமையை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

திருவாரூரில் தியாகேசப் பெருமான், “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரர் பெருமான் எல்லா அடியவர்களுக்கும் தான் அடிமை என்கின்ற திறத்தைத் திருத்தொண்டத்தொகையில் அருளிச் செய்தார் (தடுத்தாட்கொண்ட

புரா. பா.201). சுந்தரர் பெருமான் அருளிய திருத்தொண்டர் தொகையையும் அதனை விரிவாக்கம் செய்து நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பெரியபுராணத்தை அருளிய தெய்வச் சேக்கிழார், ஒவ்வொரு நாயன்மாரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற போதும் அவர்களுடைய திருவடித் தாமரைகளைத் தன் தலைமேற்கொண்டு அவர்களுடைய வரலாற்றைச் சொல்லப் போகின்றேன் என்று அவரது அன்பினை வெளிப்படுத்துவார்.

அவ்வகையில் திருமலைச் சருக்கம் முதலாக வெள்ளானைச் சருக்கம் ஈறாக 13 சருக்கங்களின் முடிவிலும் சுந்தரர் பெருமானை வாழ்த்தி வணங்குவதைப் பெரியபுராணம் நெடுகிலும் காணலாம். பரவையாரின் ஊடலைத்தீர்க்க பெருமானைத் தூது அனுப்பிய சுந்தரமூர்த்தி பெருமான், பிறவிக்கு உட்படும் கூனையும் அறியாமைக் குருடு என்கின்ற தன்மையையும் விலகுமாறு அருள் செய்வதற்குத் தகுதி உடையவர் என்று வாரகொண்ட வனமுலையாள் சருக்கத்தின் இறுதியில் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (கூற்றுவ நாயனார் புரா. பா.9).

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் சருக்கத்தின் இறுதியில் பெருமான் அளித்த பொன்னைத் திருமணிமுத்தாற்றில் இட்டுத் திருவாரூர் கமலாலயக் குளத்தில் எடுத்த ஆரூர், வினையான பெருங்குழியின் வாயில் இருந்து என்னை வெளியே எடுத்தார் என்று அவரைப் பணிகின்றார் (ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் புரா.பா.9). கடல் சூழ்ந்த சருக்கத்தின் இறுதியில், சுந்தரமூர்த்தி அடிகளின் திருவடிகளை என் தலைமேல் மலர் வதற்குப் பெருந்தவம் முன்னே செய்தேன் என்று குறிப்பிடுவார் (கோட்புலி நாயனார் புரா.பா.13).

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் வரலாற்றினைக் கூறும் போது,

“வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்கப்

பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய்

மலர்ந்தமுத

சீதவள வயற்புகலித் திருஞானசம்பந்தர்

பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்”

(திருஞானசம்பந்தர் புரா.பா.1)

என்று குறிப்பிடுவதன் வழி ஞானசம்பந்தப் பெருமான் மீது தெய்வச் சேக்கிழார் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பக்தியினை அறியலாம். இதேபோன்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் மீது அவர் கொண்ட அன்பினை வெளிப்படுத்துகின்ற போது,

“திருநாவுக் கரசவளர் திருத்தொண்டின் நெறிவாழ

வருஞானத் தவமுனிவர் வாகீசர் வாய்மைதிகழ்

பெருநாமச் சீர்பரவ லுருகின்றேன்; பேரலகில்

ஒருநாவுக் குரை செய்ய ஒண்ணாமை உணராதேன்”

(திருநாவுக்கரசர் புரா.பா.1)

என்று திருநாவுக்கரசு பெருமானின் வாய்மையையும் திருத்தொண்டினையும் சொல்ல ஒரு நா போதாது என்று பணிகின்றார். பாண்டிய நாட்டில் நின்றசீர் நெடுமாறனின் பட்டத்து அரசியாக விளங்கிய மங்கையர்க்கரசியாரை, “மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்” என்று போற்றும் சேக்கிழார், மங்கையர்க்கரசியாரும் அவருக்குத் துணை நின்ற குலச்சிறை நாயனாரும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாகக் கொண்டு வழிபட்ட மேன்மையையும் அவரைச் சிவபெருமானின் திருவருளாகவும் கண்டு பேறு பெற்றதனையும்,

“சென்றகா லத்தின் பழுதிலாத் திறமும் இனிஎதிர் காலத்தின்

சிறப்பும், இன்று எழுந்தருள பெற்றப்பே றிதனால் எற்றைக்கும்

திருவரு ளுடையேம், நன்றியில் நெறியில் அழுந்திய நாடும்

நற்றமிழ் வேந்தனும் உய்ந்து, வென்றிகொள்
திருநீர் றொளியினில்

விளங்கும் மேன்மையும் படைத்தனம்
என்பார்”

(திருஞானசம்பந்தர் புரா.பா.659)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை இறைவனுடைய திருவருள் வானிலிருந்து இறங்கி நிலத்தில் வளரும் அறிவுக் கொழுந்தாகாகக் கண்டதனை,

“ஞானத்தின் திருவுருவை நான்மறையின்
தனித்துணையை

வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர்
மதிக்கொழுந்தைத்

தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்
சடையார் சீர்தொடுக்குங்

கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக்
கண்டார்கள்”

(திருஞானசம்பந்தர் புரா.பா.728)

உள்ளம் அள்ளுரித் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். தங்கள் ஆசானிடம் அன்பு காட்டிய இயல்பினை மேலும் திருநாவுக்கரசு அடிகள் வரலாற்றில் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார். அடியார்களோடு அடியாராகத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அமர்ந்து வந்த திருப்பல்லக்கினைச் சுமந்ததும் (திருஞானசம்பந்தர் புரா.பா.935), திருநீலநக்கநாயனார் ஞானசம்பந்தப் பெருமானைத் தனது ஆசானாகக் கொண்டதும் (திருநீலநக்கர் புரா.பா.27), திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் அவரது மனைவியான மதங்க சூளாமணி அம்மையாரும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடல்களுக்கு இசையமைத்து அவரது திருத்தொண்டிற்குத் தங்களை ஒப்படைத்துக் கொண்டதும் (திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் புரா.பா.10) ஆசான் பக்தியின் வெளிப்பாடாகக் குறிப்பிடலாம்.

திருநாவுக்கரசு பெருமானின் திருப்பெயரைத் தனது அனைத்து உடைமைகளுக்கும் இட்டு, அவர் தம் இல்லத்தில் எழுந்தருளிய போது அவரது திருவடிகளைத் துலக்கிய

நீரை இல்லம் முழுவதும் தெளித்தும் உட்கொண்டும் (அப்பூதியடிகள் புரா.பா.20) அவர் தம் இல்லத்தில் உணவு உட்கொள்ள தடை வந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகப் பாம்புத் தீண்டி இறந்த தம் பிள்ளையின் உடலை மறைத்து வைத்துத் திருநாவுக்கரசு பெருமானுக்கு உணவு அளித்த அன்பின் திறத்தினையும் தெய்வச் சேக்கிழார் நமக்கு காட்டுகிறார் (அப்பூதியடிகள் புரா.பா.37).

அட்டமா சித்திகள் எனும் எண் பேறுகள் கிடைக்கப்பெற்ற, சிவச்செறிவு நெறியில் சிறந்து விளங்கிய பெருமிழலைக் குறும்பர், தான் ஆசானாகக் கொண்ட சுந்தரர் கயிலை மீள்கிறார் என்பதனை முன்கூட்டியே அறிந்து அவரைப் பிரிந்து வாழ முடியாது என்று உச்சித் துளையைத் திறந்து கபால முத்தியைக் கைக்கொண்டார் எனும் அன்பின் வெளிப்பாட்டைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (பெருமிழலைக் குறும்பர் புரா.பா.9).

சிவபெருமானுக்கும் தங்களுடைய ஆசானுக்கும் அன்பு காட்டிய அடியார்களுடைய நிலையை அடுத்து மூன்றாவதாகப் பெரியபுராணத்தில் பக்தியின் வெளிப்பாடாகக் காட்டப்படும் மற்றொரு முதன்மையான கூறு நாயன்மார்கள் இறைவன் வாழும் உயிர்களிடத்திலே காட்டிய அன்பாகும். “படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்று ஈயில், நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்குஆகா, நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில், படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதுஆமே” (திருமந்திரம்:18.57) என்று திருமூலர் குறிப்பிடுவதைப் போன்று பெரியபுராணத்தில் நாயன்மார்கள் தங்கள் இல்லத்திற்கு வருகின்ற அடியார்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து அன்பு வழியில் நின்றார்கள்.

அடியார்களுக்குக் கோவணமும் திருவோடும் அளித்துத் தம் அன்பை வெளிப்படுத்தினார் அமர்நீதி நாயனார் (அமர்நீதி நாயனார் புரா.பா.3). தன்னிடத்தில் இருக்கின்ற பொருள் எதுவானாலும் அதை இல்லை என்று சொல்லாது தன் மனைவியையும் அடியாருக்குக் கொடுத்து அன்பு செய்தார் இயற்பகை நாயனார் (இயற்பகை நாயனார் புரா.பா.7).

மாந்தர்க்கு மட்டும் அல்லாது மற்ற உயிரினங்கள் மீதும் அன்பு காட்டுவதும் இறைக்கொள்கையாக, இறைத்தொண்டாக, இறையன்பாக நாயன்மார்கள் வாழ்ந்து காட்டியதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். பசுக்களை மேய்ப்பவன் பசுக்களைத் துன்புறுத்தியதைக் கண்டு அவற்றை மேய்த்தும் அவற்றினிடத்து அன்பு காட்டியவருமான சண்டீச நாயனாருக்குப் பெருமான் பேறு அளித்ததைக் காட்டுகின்றார் தெய்வச் சேக்கிழார் (சண்டீசநாயனார் புரா. பா.25). மேய்ப்பவனை இழந்து கண்ணீர் விட்ட பசுக்களின் துயரைத் தாளாது, மூலன் உடம்பில் புருந்து, அப்பசுக்களின் மீது அன்பு காட்டிய மூவாயிரம் தமிழ் மந்திரங்கள் அருளிய திருமூலநாயனாரின் இயல்பினையும் தெய்வச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் எடுத்தியம்புகிறார் (திருமூல நாயனார் புரா. பா.12).

பசித்தவருக்கு உணவு கொடுத்தவர் உயிர் கொடுத்தவரைப் போன்றவர் என்பதனை, “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” என்று மணிமேகலை உணர்த்துகின்றது (11, பாத்திரம் பெற்ற கதை, 96). இறை அடியாருக்கு அன்பு செய்து அவர்களுக்கு உணவளிப்பது உண்மையான பிறவியின் பயன் என்பதனைச்,

“மண்ணி நிற்பிறந்த தார்பெறும் பயன்மதி சூடும்

அண்ண லார்அடி யார்தமை அமுதுசெய் வித்தல்”

(திருஞானசம்பந்தர் புரா.பா. 1086)

திருஞானசம்பந்தர், சாம்பலாய்க் குடத்தில் இருந்த பூம்பாவையை நோக்கிக் கூறிய அருள்மொழியாய்த் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார். பசித்தோர்க்கு உணவளிப்பதையே மிகச் சிறந்த பக்தியாகத் தொண்டாகப் பல நாயன்மார்கள் செய்ததைத் தெய்வச் சேக்கிழார் உணர்த்துகின்றார். வறுமையுற்ற நிலையிலும்

அடியார்க்கு உணவளிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தன்னுடைய இல்லத்தின் கூரையினை அறுத்து அடியாருக்கு அமுது படைத்தார் இளையான்குடிமாற நாயனார் (இளையான்குடிமாற நாயனார் புரா.பா.19). தன்னுடைய மகனை அரிந்து அடியாருக்கு உணவு சமைத்தார் சிறுத்தொண்ட நாயனார் (சிறுத்தொண்ட நாயனார் புரா.பா.63), சூதாடி அடியார்களுக்கு உணவு கொடுத்தார் மூர்க்க நாயனார் (மூர்க்க நாயனார் புரா. பா.10). திருவீழ்மிழலையில் படிக்காசு பெற்று அடியார்களின் பசியைப் போக்கிய நாவுக்கரசு பெருமானின் அடியார் அன்பினைத் தெய்வச் சேக்கிழார் சுட்டுகின்றார் (திருநாவுக்கரசர் புரா.பா.259).

அடியார்களுக்கு நோய் ஏற்பட்ட போது அதற்காகப் பெருமானிடத்தில் பாடி அந்நோயை குணப்படுத்திய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் அன்பையும் தெய்வச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். (திருஞானசம்பந்தர் புரா.பா.333). திருமருகலில் பாம்பு தீண்டிய வணிகனை உயிர் பெறச் செய்த திருஞானசம்பந்தரின் அன்பினையும் (திருஞானசம்பந்தர் புரா.பா.482) பாம்பு தீண்டிய அப்பூதியடிகளின் மகனை உயிர் பெறச் செய்த திருநாவுக்கரசரின் அன்பினையும் தெய்வச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார்.

முடிவுரை

சிவபெருமான் மீதும் தாங்கள் கொண்ட மெய்யாசான்களின் மீதும் பிற உயிர்களின் மீதும் கொண்ட கைமாறு கருதாத உண்மை அன்பே அடியார்களை நாயன்மார் நிலைக்கு அவர்களை உயர்த்திப் பெருமானின் பேர் அன்பிற்கு அவர்களை ஆளாக்கியது என்பதனைப் பெரியபுராணம் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. அன்பைப் புறந்தள்ளி வெறுமனே செய்யும் வழிபாடுகள், வழிபாட்டுக் கிரியைகள், தீர்த்தம், தியானம், சிவார்ச்சனைகள் என்பவை வெறும் ஆரவாரமே என்பதை உணர்வோம்! பெரியபுராணத்தின் அடியொட்டி வாழ்வோம்.

Referances:

- Arutkalai. K (2001). *Periyapurathanil Virunthombalum Bakthiyum: Periya Purana Aivu Maalai* (Vol. 1). Varanas:, Kumarasamy Thirumadam.
- Balasubramanian.T. (2001) . *Adiyarkalin Panbu Nalankal: Periyapurana Aivu Maalai* Vol.1: Mylapore, Kaasi Thirupananthal Mutt.
- Malarvizhi Manggayarkarasi, R. (2001). *Bakthi Nilakalum Periya Purana Adiyargalum: Periya Purana Aivu Maalai* (Vol. 1). Varanasi: Kumarasamy Thirumadam.
- Muthu Lakshmi (2001) . *Periyapuranam Suttum Thondu Neri. Vol.2: Periyapurana Aivu Maalai* Vol.2: Mylapore, Kaasi Thirupananthal Mutt.
- Sartkunavathi.Mu (2001) . *Adiyaar Valkai Unarthum Araneri : Periyapurana Aivu Maalai* Vol.1: Mylapore, Kaasi Thirupananthal Mutt.
- Tamil Lexicon Dictionary.* (1982). (Vol. IV).Chennai: University of Madras.
- Thanasekara.R. (2001) . *Sundarar Kathal Neri: Periyapurana Aivu Maalai* Vol.1: Mylapore, Kaasi Thirupananthal Mutt.
- Thirukootta Sirappu (2002). *Sheikhilar Swamigal Aruliya Thiruthondar Puranam (Original work)*. Chennai, Kaasi Thirupananthal Mutt.